

THE NEW YORK TIMES-BESTSELLER

'ONZE VERLANGENS GAAN
DIEP, MAAR ONZE GEHEIMEN
ZITTEN OP MIJN HUID.'

VERVUL MIJ

JULIE KENNER

ROMAN

Ook verschenen van Julie Kenner bij Xander Uitgevers

Bevrijd mij (2014)

Bezit mij (2014)

JULIE KENNER

Vervul mij

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Complete me*
Oorspronkelijke uitgever: Bantam Books
Vertaling: Renée de Graaf en Hennie Volkers
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Kathy Whittaker
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Julie Kenner
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 287 7 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Angst rukt me uit een diepe slaap waardoor ik rechtop in bed schiet in een in grijs licht gehulde kamer. De groen oplichtende cijfers van een digitale wekker geven zwijgend aan dat het iets na middernacht is. Mijn adem stokt en mijn opengesperde ogen zien niets. Het restant van een alweer vergeten nachtmerrie kriebelt nog na als de rafelige zoom van een spookmantel, zo heftig dat het me angst aanjaagt, maar ook onwerkelijk en ongrijpbaar als optrekkende mist.

Ik weet niet precies waar deze angst vandaan komt, ik weet alleen dat ik bang ben en alleen.

Alleen?

Ik draai me snel om terwijl ik naar de rechterkant van het bed tast. Maar zelfs voordat mijn vingers de koele, chique lakens beroeren weet ik dat zijn plek leeg is. Ik mag dan wel in Damiens armen in slaap zijn gevallen, ik ben voor de zoveelste keer alleen wakker geworden.

Ik weet nu in elk geval waar mijn nachtmerrie vandaan komt. Het is dezelfde angst die ik al wekenlang dag en nacht heb moeten doorstaan. De angst die ik achter een gemaakte glimlach probeer te verbergen, elke dag weer als ik naast Damien zit terwijl zijn advocaten tot in de kleinste details zijn verdediging voorbereiden. Terwijl ze de fitnesses uiteenzetten van de procedure van een gerechtelijk onderzoek wegens

moord volgens de Duitse wet. Terwijl ze hem bijna smeken een tipje van de sluier op te lichten die de donkere krochten van zijn jeugd verborgen houdt, omdat zij net zo goed weten als ik dat de onthulling van die geheimen zijn redding betekent.

Maar Damien blijft koppig zwijgen en laat mij lepeltje lepeltje tegen de diepe angst aan liggen. Ik ben bang dat ik hem kwijtraak. Dat ze hem van me afpakken.

En het is niet alleen die angst. Ik worstel ook met het afgrijselijke, verpletterende, radeloze besef dat ik volstrekt machteloos ben, niets kan doen. Niets anders dan afwachten, toekijken en hopen. Maar ik houd niet van wachten en alleen maar hopen, daar geloof ik niet in. Hoop en lotsbestemming gaan hand in hand en zijn wat mij betreft onberekenbaar. Ik hunker naar actie, maar de enige die wat doen kan is Damien, en die weigert volhardend.

En dát komt denk ik het hardst bij me aan. Want ook al begrijp ik waarom hij blijft zwijgen, de smeulende woede omwille van mezelf kan ik niet onderdrukken. Damien is immers niet alleen bezig zijn eigen belangen op te offeren, maar ook die van mij. Hij offert verdomme óns op.

De tijd begint te dringen. De rechtszaak is al over een paar uur en als hij niet van gedachten verandert over zijn verdediging is de kans groot dat ik deze man ga verliezen.

Ik knijp mijn ogen stijf dicht om mijn tranen tegen te houden. De angst kan ik wel onderdrukken, maar mijn woede is een eigen leven gaan leiden en ik ben bang dat ik straks ontplof, al doe ik nog zo mijn best om mezelf in de hand te houden. Onderdrukken zal de uiteindelijke uitbarsting nog veel erger maken, vrees ik.

Toen hij in staat van beschuldiging werd gesteld probeerde Damien mij erbuiten te houden om me te beschermen, dacht hij. Maar dat zag hij verkeerd; ik ben er helemaal voor naar

Duitsland gevlogen om hem dat zelf te vertellen. Ik zit hier nu al drie weken en ik heb er nog geen dag spijt van gehad. Ook twijfel ik er niet aan dat wat hij zei toen ik bij hem op de stoep stond, waar is. Dat hij van me houdt.

Maar dat besef verandert niets aan het akelige voorgevoel dat ik nu heb. Een diepe ongerustheid die vooral 's nachts komt opzetten als ik alleen wakker word en weet dat hij de eenzaamheid en de whisky heeft opgezocht terwijl ik hem in mijn armen had willen houden. Hij houdt van me, dat wel, maar tegelijkertijd ben ik bang dat hij me opnieuw van zich afduwt. Niet in één keer, maar met kleine zetjes.

Nou, dat kan hij mooi vergeten.

Ik sla het koele donzen dekbed open en sta op. Ik ben naakt en buig me voorover om de witte, luxe ochtendjas van hotel Kempinski op te rapen. Damien schoof het ding van mijn schouders na onze douche van gisteravond en ik heb 'm laten liggen waar hij neerkwam, een zacht hoopje katoen naast het bed.

De ceintuur is een ander verhaal; ik moet diep in de verfrommelde lakens graven om haar te vinden. Seks met Damien is altijd intens, maar naarmate de rechtszaak dichterbij komt is het wilder geworden, potenter, alsof Damien de uitkomst van de rechtszaak positief kan beïnvloeden door mij de baas te blijven.

Doelloos wrijf ik over mijn polsen. Ze vertonen geen sporen, maar dat is alleen zo omdat Damien voorzichtig is. Over mijn billen kan ik niet hetzelfde zeggen; die tintelen nog na van het gevoel van zijn handpalm tegen mijn huid. Ik vind het lekker, zowel de aanhoudende tinteling als het besef dat hij net zozeer mijn onderwerping nodig heeft als dat ik mezelf aan hem wil geven.

De ceintuur ligt achteloos op de grond bij het voeteneind. Gisteravond waren mijn polsen achter mijn rug vastgebonden.

den door het ding. Nu knoop ik haar om mijn middel en trek haar strak, genietend van het effect van geborgenheid nadat ik zo bruut uit mijn slaap ben gehaald. De kamer zelf is al net zo geruststellend, perfect afgewerkt tot in de puntjes. Elk stukje hout gepolitoerd, elk snuisterijtje en artistiek voorwerp met aandacht geplaatst. Op dit moment heb ik helaas geen oog voor de charmes ervan. Het enige wat ik wil is Damien vinden.

De slaapkamer komt uit op een bovenmaatse kleedruimte en een verrukkelijke badkamer. Ik werp een snelle blik in beide, al verwacht ik niet dat ik hem daar zal vinden, en ga naar het woonvertrek, ook ruim van omvang en van alle gemakken voorzien, met comfortabele zitelementen en een ronde werktafel, vol paperassen en mappen die met het imperium te maken hebben dat Damien nog steeds runt, al stort de wereld om ons heen in. Ook liggen er allerlei juridische documenten die Damien van zijn advocaat, Charles Maynard, moet doornemen.

Ik laat de ochtendjas ter plekke van me afglijden en trek het prachtige strakke jurkje aan met het trompe-l'oeilpatroon dat Damien nonchalant over de leuning van een stoel heeft gegooid nadat hij het gisteravond langzaam bij me had uitgetrokken. We hebben de werkelijkheid een paar uur weten te ontvluchten door in de beroemde Maximilianstrasse in München te gaan shoppen, en ik heb nu zo veel schoenen en jurkjes aangeschaft dat ik mijn eigen boetiekje kan beginnen.

Op weg naar de huistelefoon aan de andere kant van de kamer bij de bar haal ik mijn hand door mijn haar. Heel bewust vermijd ik de badkamer om mijn make-up bij te werken die wel erg uitgelopen zal zijn. Dat is voor mij een grotere opgave dan het klinkt; de mantra dat een vrouw de deur niet uit mag zonder make-up is me vanaf mijn geboorte ingepeperd. Maar met Damien aan mijn zijde haal ik mijn neus op voor

al die wetten en regels van mijn moeder. Het is voor mij op dit moment belangrijker dat ik hem vind dan dat mijn lippen worden bijgestift.

Ik pak de telefoon en toets een nul in. Vrijwel meteen klinkt er een stem met accent aan de andere kant. 'Goedenavond, mevrouw Fairchild.'

'Zit hij in de bar?' Ik hoef niet uit te leggen wie 'hij' is.

'Jazeker. Zal ik een telefoon naar zijn tafel laten brengen?'

'Nee, dat hoeft niet. Ik kom naar beneden.'

'*Sehr gut*. Is er nog iets anders van uw dienst?'

'Nee, dank u.' Vlak voordat ik ophang besef ik dat er wel degelijk nog iets is. 'Wacht!' Hij hoort me nog net op tijd, en ik roep zijn hulp in bij mijn plannetje voor Damien, zodat hij wat afleiding krijgt van zijn demonen.

Al is het hotel ouderwets ingericht en gevestigd in een oud gebouw, het is er ook sfeervol en modern en ik ben me thuis gaan voelen. Ongeduldig wacht ik op de lift en zodra ik erin sta word ik nog ongeduldiger. Het lijkt eeuwen te duren voordat we beneden zijn. Als de deuren eindelijk opengaan naar de weelderige lobby loop ik regelrecht naar de bar in oud-Engelse stijl.

Het is druk in de Jahreszeiten Bar, al is het zondagavond en al laat. Bij de piano staat een vrouw zacht te zingen voor een groep luisteraars. Ik sla nauwelijks acht op haar; ik verwacht toch niet dat Damien ertussen staat.

In plaats daarvan dwaal ik door de met hout en rood leer ingerichte bar en wimpel een kelner af die me naar een zitplaats wil begeleiden. Ik houd mijn pas in en blijf even doeleloos naast een blonde vrouw staan, ongeveer van mijn leeftijd, nippend aan een glas champagne en lachend met een man die haar vader had kunnen zijn maar dat zeer zeker niet is.

Ik draai me langzaam om en neem de omgeving in me op. Damien maakt geen deel uit van de groep bij de piano en zit

niet aan de bar. Hij zit ook niet in een van de roodleren stoelen die keurig om de tafeltjes staan geschikt.

In heb zo'n bang vermoeden dat hij misschien vlak voordat ik binnenkwam is weggegaan, maar als ik een klein stukje naar links stap zie ik dat het geen muur is waar ik tegenaan kijk, maar een soort optisch bedrog, gecreëerd door een pilaar. Ik zie nu pas de rest van de ruimte, inclusief de vlammen in de open haard in de muur ertegenover. Bij de haard staan een kleine loveseat en twee stoelen. En ja hoor, daar zit Damien.

Onmiddellijk laat ik mijn adem ontsnappen; mijn opluchting is zo enorm dat ik bijna de schouder van de blondine grijp om me staande te houden. Damien zit in een van de stoelen met zijn rug naar de ruimte toe terwijl hij in de vlammen staart. Zijn schouders, breed en recht, kunnen met het grootste gemak een hoop ellende dragen. Ik zou willen dat ze dat niet hoefden.

Ik loop naar hem toe, het geluid van mijn naderende voetstappen gedempt door het dikke tapijt en het lawaai van de gesprekken. Ik stop op een meter afstand en voel zoals altijd de vertrouwde magneetkracht zodra ik bij Damien in de buurt ben. De zangeres zingt zachtjes 'Since I Fell for You'. Haar stem klinkt hoog en helder door de ruimte, maar ook zo treurig dat ik bang ben in tranen uit te barsten, en dat komt onder andere door alle stress van de afgelopen weken.

Nee. Ik ben hier om Damien te troosten en niet andersom, dus ik loop door en stap vastberaden op hem af. Als ik dan eindelijk vlak achter hem sta en mijn hand op zijn schouder leg en vooroverbuig, terwijl mijn lippen langs zijn oor strijken, vraag ik: 'Is dit een besloten feestje, of mag iedereen komen?'

Zijn glimlach als antwoord hóór ik eerder dan dat ik hem zie. 'Het hangt ervan af wie het vraagt.' Hij draait zich niet om, kijkt me niet aan, maar steekt zijn hand op in een stil-

zwijgende uitnodiging. Ik leg mijn hand in de zijne en hij leidt me zachtjes om de stoel heen tot ik voor hem sta. Ik ken elke lijn van zijn gezicht. Elk hoekje, elke ronding. Ik ken zijn lippen, zijn gezichtsuitdrukkingen. Met mijn ogen dicht zie ik de zijne voor me; donker van verlangen, twinkelend van plezier. Ik hoef maar naar zijn donkere lokken te kijken om voor me te zien hoe die zacht en dik tussen mijn vingers door glijden. Niets aan hem is niet intiem vertrouwd voor me en toch veroorzaakt elke steelse blik op hem nog steeds een hevige emotie die me altijd weer knikkende knieën bezorgt.

Hij is bloedmooi en ik kan het weten. Maar het zijn niet alleen zijn *looks* waardoor je in de ban raakt. Het is ook zijn kracht, zijn zelfvertrouwen, zijn diepe sensualiteit die hij niet van zich af kan schudden, al zou hij het nog zo graag willen. ‘Damien,’ fluister ik, omdat ik niet langer kan wachten zijn naam op mijn lippen te voelen.

De brede, opvallende mond krult zich tot een trage glimlach. Hij rukt aan mijn hand en trekt me op schoot. Zijn dijen zijn stevig en atletisch en ik nestel me er gretig op, maar zorg dat ik niet tegen hem aan leun. Ik wil ver genoeg naar achteren zitten om zijn gezicht te kunnen zien.

‘Wil je erover praten?’ Ik weet toch al wat hij gaat antwoorden maar houd mijn adem in en hoop dat ik het deze keer mis heb.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik wil je alleen maar vasthouden.’

Ik glimlach alsof hij zoete, romantische woordjes spreekt en weiger hem te laten zien dat ze me de kriebels geven. Ik verlang naar zijn aanraking, zeker. Maar ik heb liever de hele man.

Ik streel zijn wang. Hij heeft zich sinds gisteren niet geschoren en zijn baardstoppels voelen ruw aan. De schok die onze aanrakingen bij mij teweegbrengt siddert door me heen en ik heb het een beetje benauwd. Mijn ademhaling is onregelma-

tig. Komt er ooit een moment dat ik dicht bij hem kan zijn zonder zo sterk naar hem te verlangen? Zonder zo heel graag zijn huid tegen de mijne te willen voelen?

Het is zelfs geen seksueel verlangen, tenminste niet helemaal. Het is een hunkering. Alsof ik niet zonder hem kan. Alsof we twee helften zijn van een twee-eenheid die het zonder elkaar niet overleeft.

Ik ben met Damien gelukkiger dan ik ooit geweest ben. Maar ook ongelukkiger. Omdat ik nu pas echt snap wat angst is.

Ik forceer een glimlach omdat ik Damien absoluut niet wil laten zien dat ik doodsbang ben hem te verliezen. Maar het heeft geen zin. Hij kijkt dwars door me heen.

‘Je bent bang,’ zegt hij en de droefheid in zijn stem doet me smelten. ‘Jij bent de enige op de hele wereld die ik geen pijn kan doen en toch zie ik die angst in je ogen. Door mij.’

‘Nee hoor,’ werp ik tegen, ‘ik ben helemaal niet bang.’

‘Je liegt,’ zegt hij teder.

‘Je vergeet dat ik je bezig heb gezien, Damien Stark. Je hebt verdomme oerkracht. Ze kunnen je echt niet vasthouden hier. Misschien weten ze dat nog niet, maar ik wel. Jij komt hier weg, als een vrij man. Zo zal het gaan en niet anders.’ Ik spreek deze woorden uit omdat ik ze wil geloven. Maar hij heeft gelijk. Ik ben als de dood.

Damien doorziet mijn onzin natuurlijk meteen. Hij duwt zacht een pluk haar achter mijn oor. ‘Je mag ook wel bang zijn. Dit is het soort zaak waar aanklagers hun vingers bij aflikken.’

‘Maar je was pas veertien,’ zeg ik.

‘En daarom word ik ook niet als volwassene berecht.’

Ik frons. Hij was dan wel pas veertien, maar ondertussen hikt hij tegen een straf aan van tien jaar.

‘Maar je hebt Merle Richter niet vermoord.’ Dat is uiteindelijk toch waar het om draait.

Zijn blik versombert. ‘De waarheid is een plooibaar begrip. Als ik eenmaal voor de rechter sta, bepaalt die wat de waarheid is.’

‘Zorg er dan voor dat de rechter weet wat de waarheid is. Verdomme, Damien, je hebt hem niet vermoord. En al had je het wel gedaan, dan zijn er nog verzachtende omstandigheden.’ Damien heeft me pas heel kort geleden verteld wat er is gebeurd. Hij en Richter hadden gevochten, en toen Richter viel had Damien niets gedaan, geen zin om de coach die hem jarenlang had misbruikt te hulp te schieten.

‘O, Nikki.’ Hij trekt me tegen zich aan, zijn arm vouwt zich rond mijn middel zodat ik binnen een oogwenk toch tegen hem aan leun en naar lucht hap. ‘Je weet dat ik niet kan doen wat jij vraagt.’

‘Ik vraag helemaal niks,’ zeg ik maar ik klink zwak, want natuurlijk vraag ik hem wel iets. Sterker nog: ik smeeek hem. Damien weet dat net zo goed als ik. En toch gaat hij eraan voorbij.

Ik voel de woede weer opkomen maar voordat die kan ontsnappen, perst hij zijn mond tegen de mijne. De kus is diep en bruut en hartstochtelijk en er komt een warm verlangen in me opzetten. Mijn woede of angst wordt er niet door weggenomen, maar wordt gesust en ik druk me dicht tegen hem aan; ik zou willen dat ik zijn veilige armen nooit verlaten had.

Zijn lichaam onder het mijne spant zich, de bobbel van zijn erectie onder zijn jeans plaagt mijn achterste terwijl ik ga ver zitten en ik leun dicht tegen hem aan. Ik zoen hem nog intenser en wou zo godvergeten graag dat we nu in onze hotel-suite waren in plaats van in deze zeer publieke aangelegenheid.

Ik verbreek de kus, buiten adem. ‘Ik hou van je,’ zeg ik.

‘Weet ik,’ zegt hij. Ik wacht op zijn ‘ik ook van jou,’ maar dat komt niet.

Mijn hart slaat even over en ik forceer een glimlach. Een

dramatisch ‘vrede op aarde’-glimlachje. Het soort glimlach dat ik het publiek geef, maar niet Damien.

Ik houd mezelf voor dat hij gewoon moe is, maar geloof er eigenlijk niets van. Damien Stark doet niets zomaar, zonder doel. En ook al kun je onmogelijk in dat hoofd van hem door-dringen, ik ken hem goed genoeg om zijn motivatie erachter te raden en zou het liefst opspringen, tegen hem uitvallen. Sme-ken dat hij mij niet opzij moet duwen. Het uitschreeuwen dat ik het heus wel snap, dat hij probeert me te beschermen omdat hij weet dat hij de rechtszaak misschien gaat verliezen. Dat hij misschien wel losgescheurd zal worden van mij. Maar snapt hij dan nóg niet dat alles wat hij doet zo kwetsend is voor me?

Ik ben er heilig van overtuigd dat Damien van me houdt. Maar waar ik bang voor ben is dat liefde niet genoeg is. Niet als hij me halsstarrig blijft buitensluiten in een poging om me te beschermen.

Dus ik val niet tegen hem uit. Het is een gevecht dat ik toch niet kan winnen, maar ik kan het spel wel op mijn manier spelen.

Mijn glimlach verflauwt en met nieuwe moed schuif ik van zijn schoot af terwijl ik mijn vinger ophef. ‘Je moet morgen om tien uur voor de rechter verschijnen, meneer Stark. Ik zou zeggen: volg mij.’

Hij staat op met bedachtzame blik. ‘Je bedoelt dat ik mijn slaap nodig heb?’

‘Nee.’

Zijn starende blik dwaalt af en ik voel een siddering door mijn lichaam gaan alsof hij me heeft aangeraakt. ‘Goed,’ zegt hij en dat ene simpele woord draagt niet alleen een wereld aan beloften in zich mee, maar haalt ook de scherpe kantjes van mijn angst af. Ik huiver.

Mijn mondhoek vervormt zich tot een glimlach. Het lukt. ‘Nog niet. Nog even niet.’

Door de verwarring die op zijn gezicht te lezen staat moet ik breed glimlachen, maar hij krijgt de kans niet om vragen te stellen. De hotelportier staat voor ons. ‘Alles in orde, mevrouw Fairchild.’

Ik lach dankbaar naar hem. ‘Dank u. Perfecte timing.’

Ik neem de man van wie ik houd en die totaal niet begrijpt wat er gebeurt bij de hand en leid hem door de lobby, achter de portier aan naar de voorzijde van het hotel. Daar, naast een overdonderde hotelbediende, staat een kersenrode Lamborghini klaar.

Damien draait zich naar me om. ‘Wat is dit?’

‘Geleend. Ik dacht: je kan wel wat lol gebruiken vanavond, en we zitten zo op de snelweg. Snelle bak. Duitse *autobahn*. Het leek me wel wat. En één en één is twee.’

‘Een leuk speeltje voor jongens?’

Ik praat wat zachter zodat de portier ons niet hoort. ‘Juist. We hebben natuurlijk al een paar leuke speeltjes op onze kamer, dus ik dacht: misschien wat afwisseling?’ Ondertussen trek ik hem mee naar de hotelbediende bij het geopende portier. ‘Ik heb begrepen dat ze heel gevoelig is en ik weet dat jij het interessant vindt om al die paardenkracht in je macht te hebben.’

‘O ja?’ Hij neemt me van hoofd tot voeten op en zijn blik verraadt opwindning. ‘Goh, dat is precies waar ik nu zin in heb. Gevoeligheid. Macht. Controle.’

‘Weet ik,’ zeg ik en ik nestel mezelf voorin naast de bestuurdersstoel; mijn omhooggeschoven jurkje laat iets meer dij zien dan nodig is.

Binnen een oogwenk zit Damien achter het stuur en laat de krachtige motor ronken.

‘Lekker gas geven, dan is het bijna net als seks,’ zeg ik verleidelijk. En omdat ik mezelf niet kan inhouden zeg ik vervolgens: ‘Het kan ook een mooi voorspel zijn.’

‘In dat geval, mevrouw Fairchild,’ zegt hij met een jongensachtige grijns die mijn hele plannetje de moeite waard maakt, ‘stel ik voor dat je lekker achterover gaat zitten.’

2

Zelfs op zondag tegen middernacht lijken de smalle straatjes van München overstroomd te zijn met verkeer. De motor van de Lamborghini snort, de toerenteller loopt op; hij lijkt zich in te houden en onder druk te staan, alsof hij gefrustreerd is geraakt doordat hij niet kan ontsnappen en vliegen, net als ik in mijn onvermogen om alles beter te maken voor Damien.

Ik nestel me in de roodleren kuipstoel en draai me ietsjes naar links, zodat ik naar hem kan kijken. Ondanks de verkeersopstoppingen die ik onuitstaanbaar zou vinden, is Damien kalm en beheerst. Zijn rechterhand ligt losjes op de versnellingspook, zijn vingers zijn licht gebogen. Ik zuig mijn adem zachtjes naar binnen, omdat ik opeens voor me zie dat die hand op mijn blote knie ligt. Sinds ik Damien heb ontmoet, heb ik al heel wat af gefantaseerd. En dat vind ik allesbehalve erg.

Zijn linkerhand klemt zich om het stuur, en ondanks die verdomde tumultueuze tijd waarin we nu leven, ziet hij er ontspannen en zelfverzekerd uit. Vanaf mijn plek zie ik zijn profiel – zijn gebeeldhouwde kaak, zijn diepliggende ogen, zijn heerlijke mond, waarop ik nu een zweempje van een glimlach zie.

Zijn ongeschoren kaken en zijn haar, waar hij even met zijn vingers doorheen heeft gewoeld, geven hem in combinatie

met het zachte licht in de auto iets van een gevaarlijke rebel. En dat klopt geloof ik ook wel. Een grotere rebel dan Damien bestaat er niet. Hij leeft zijn eigen leven, en alleen volgens zijn eigen regels. Dat is een van de eigenschappen waarvan ik het meeste houd, en daarom is het nog moeilijker om te beseffen dat alles heel anders zou kunnen lopen als hij het spelletje van de brave beklagde mee zou spelen.

We staan nog op een kruising, en nu springt het licht op groen. Hij trekt op en gaat dan zo snel naar de andere rijbaan dat ik de handgreep boven me vast moet pakken om niet tegen hem aan te vallen. Hij kijkt me aan, en ik zie alleen maar puur plezier in zijn ogen. Ik lach enthousiast met hem mee, en op dat moment kan niets ter wereld ons deren. Er is alleen maar vrijheid en plezier, en ik wou dat dat altijd zo kon blijven. Dat we altijd maar konden blijven rijden en nooit hoefden te stoppen – dat we met zijn tweetjes de eeuwigheid in konden zweven.

Ik ben dan misschien wel helemaal verzonken in die gedachte om samen te verdwalen, Damien leeft in het moment. Ik zie de spanning van zijn spieren, de kracht en de beheersing als hij de auto uitprobeert, haar grenzen verkent en de ongelooflijke kracht van de motor steeds verder opvoert terwijl we de autobahn op rijden – waar hij haar uiteindelijk op de vrije baan haar gang laat gaan.

Ik moet even slikken en verschuif een beetje op mijn stoel. Ik had het alleen als plagerijtje bedoeld, toen ik zei dat dit ritje vergelijkbaar zou zijn met seks. Blijkbaar heb ik me vergist.

‘Je glimlacht,’ zegt hij, zonder me aan te kijken.

‘Ja,’ geef ik toe. ‘Omdat jij gelukkig bent.’

‘Ik ben bij jou,’ antwoordt hij. ‘Waarom zou ik dan niet gelukkig zijn?’

‘Ga door,’ zeg ik, ‘met vleien kun je alles van me gedaan krijgen.’

‘Dat hoop ik ook echt.’ Hij fluistert die woorden, en dat is ruim voldoende om mijn lichaam te laten reageren. Mijn huid gloeit, en ik voel dat er zweetdruppeltjes aan mijn haarlijn verschijnen. Mijn borsten voelen zwaar aan, alsof ze de steun van Damiens handen nodig hebben, en mijn tepels worden hard en drukken verleidelijk tegen de zijde van mijn nauwsluitende jurk.

Zijn antwoorden zijn simpel en onverbloemd, maar er ligt een wereld van betekenis in besloten. We weten tenslotte dat ik met Damien heel gewillig overal naartoe zou gaan.

‘Het is zover,’ zegt Damien, en even ben ik van de wijs. Maar dan beseft ik dat hij bedoelt dat we bij de A9 zijn, en ik verman me. Hij rijdt de oprit op en trapt het gaspedaal in. Door de kracht die vrijkomt word ik tegen de rugleuning gedrukt. Ik zuig de lucht in me op, gestimuleerd door de snelheid en de man naast me. ‘Ben je iets speciaals van plan?’ vraagt hij terwijl hij schakelt.

Ik gluur even naar de snelheidsmeter en zie dat die al op 175 kilometer per uur staat. ‘Van plan?’

Hij trekt zijn wenkbrauwen geamuseerd op. ‘Dit was jouw idee, weet je nog? Ik dacht dat je misschien iets specifieks van plan was.’

‘Nee, niets bijzonders,’ antwoord ik, terwijl ik mijn schoenen uitschop en mijn voeten op de zitting zet. ‘Ik wou alleen maar even samen met jou helemaal losgaan.’

‘Dat plannetje bevalt me wel,’ zegt hij. ‘En ik weet al precies waar ik mee wil beginnen.’ Bij die laatste woorden kijkt hij me aan met zo’n heerlijk overdreven, dubbelzinnige blik in zijn ogen dat ik alleen maar kan lachen.

‘Wat ben je toch stout,’ zeg ik.

‘Alleen als ik bij jou ben,’ is zijn weerwoord. Ik sla mijn armen om mijn knieën, en hij leunt mijn kant op en strijkt langs het met smaragd bezette, platina enkelbandje dat ik van

hem heb gekregen als fysiek geheugensteuntje dat ik van hem ben. Alsof ik dat ooit zou kunnen vergeten.

Zijn hand gaat verder – van het enkelbandje naar de achterkant van mijn dij. Zijn aanraking is licht en sensueel. Het is niet meer dan een gewone liefkozing, maar mijn reactie erop is enorm. Er gaan hete schokken door me heen, die zich tussen mijn benen verzamelen en aan mijn tepels lijken te trekken. Wat kom je toch gemakkelijk in een patroon van aanraking en genot, behoefte en verlangen terecht. Het lijkt wel of ik constant aan het verhongeren ben, en hij is de heerlijkste godenspijs die er bestaat.

Het heerlijke gevoel verdwijnt veel te snel; zijn hand gaat naar de radio en hij probeert een aantal zenders voor hij er een opzet met heftige techno, die de auto vult. Hij schakelt nog een keer, en de motor zoemt terwijl Damien tussen het weinige verkeer door zigzagt. Ik ga weer lekker zitten en laat het ritme door me heen gaan terwijl ik naar de man kijk die van me houdt. De man van wie ik ook houd. En die helemaal alleen van mij is.

De gedachte komt onverwacht, en ik merk dat ik mijn wenkbrauwen frons – omdat het niet waar is. Als hij echt mijn eigendom was – echt, helemaal alleen van mij – zou ik hem hier vandaan kunnen halen. Dan zou ik hem kunnen redden. En dan zou ik zorgen dat alle wettelijke verschrikkingen zouden verdwijnen.

Maar dat kan ik niet, en die onvermijdelijke waarheid kruipt weer onder mijn huid. En mijn stemming, net nog vrolijk en impulsief, wordt weer somber en onheilspellend.

Ik ga anders zitten, zodat ik aan mijn kant naar buiten kan kijken, naar de bomen die voorbijschieten in het avondlicht – er dansen vreemde schaduwen overheen, veroorzaakt door onze koplampen. Ik huiver; mijn opwindings verdwijnt door dit onheilspellende schouwspel. Het lijkt wel alsof we de on-

derwereld in rijden – maar zelfs dat behoedt ons niet voor de verwoestende aantrekkingskracht van de werkelijkheid.

Ik wil door blijven rijden – naar het oosten, waar de zon over een uur of vijf opkomt. Ik wil alles uit deze auto halen wat erin zit en nooit meer stoppen. Op het ogenblik zitten we in een grote luchtbel, veilig voor die donkere, verstikkende schaduwen. Maar zodra we stilstaan... zodra we teruggaan...

Nee. Ik adem diep in. Ik moet sterk zijn. Niet voor mezelf, maar voor Damien. ‘We moeten eigenlijk terug,’ zeg ik, maar mijn stem is zo laag dat ik er zeker van ben dat hij me niet boven de muziek uit kan horen. Ik druk de radio uit, waardoor er opeens een complete stilte ontstaat.

Damien kijkt me even aan, en als hij in mijn ogen kijkt zie ik opeens bezorgdheid op zijn net nog zo vrolijke gezicht. ‘Wat is er?’

‘We moeten terug.’ Ik probeer wat harder te praten, maar mijn stem is nog steeds onnatuurlijk zacht, alsof mijn wilskracht een gevecht met me aangaat, me stilletjes smeekt om Damien aan te sporen te vluchten. ‘Je hebt je rust nodig.’ Ik pers de woorden eruit en probeer mijn stem zo natuurlijk mogelijk te laten klinken. ‘Morgen worden we allebei door de mangel gehaald.’

‘Des te meer reden om zo lang mogelijk door te gaan.’

Ik slik mijn tranen in. ‘Damien.’

Ik verwacht eigenlijk troostende woordjes. Ik verwacht dat hij me verzekert dat alles goed komt. Maar hij strijkt alleen maar zachtjes over mijn wang, wat weer hele schokgolven bij mij veroorzaakt, en er komen alweer tranen opzetten. Ik bal mijn handen tot vuisten en verzet me tegen de huilbui die dreigt los te barsten. Ik kan er niet aan toegeven. Niet nu. En niet alleen nu, nooit, verdomme! Pas als ik Damien verlies, ga ik huilen. En zolang ik niet precies weet waar ik aan toe ben, wil ik elke seconde gebruiken om alleen maar bij hem te zijn, zonder verder iets te doen.